

Manuel Luque Aguilera en Nicole van Zurk met hun dochter Sara. 'Bijna al ons geld zit in de inrichting en de vloerverwarming van de massageschool.'

FOTO MARIËN SCHERES

de huishoudpot

'Ik geef niets om geld'

Nicole van Zurk (37)
Mede-eigenaar massageschool
Thai Hand

Manuel Luque Aguilera (39)
Mede-eigenaar massageschool
Thai Hand

Inkomen: 'Geen idee wat we verdienen.'

Nicole en Manuel hebben een dochter, Sara (zes maanden), en wonen in een huurappartement in West.

MARTINE DE VENTE

Nicole: "Mijn vrienden in de Filipijnen wilden geld sturen toen ze hoorden dat het crisis is in Nederland. Ik heb ontwikkelingswerk gedaan in het zuiden van de Filipijnen, op Mindanao. Daar woedt een burgeroorlog en zijn geregeld tyfoons en overstromingen. Als het daar crisis is, raak je alles kwijt. Daarmee vergeleken stelt onze crisis niet zo heel veel voor."

Manuel: "Ik kwam Nicole tegen in Thailand. Ik had veertien jaar op de Canarische Eilanden gewoond. Ik had een goede baan als marketingmanager en op een dag had ik er genoeg van. Ik was gestrest van dat werk en als je op een eiland woont, voel je je beperkingen nog sterker."

"Ik was iemand tegengekomen die massagetherapeut was. Iemand helpen en daarvoor worden betaald, dat leek me pas zinvol werk. Ik heb mijn baas verteld dat ik ging stoppen. Ik verkocht al mijn spullen en gaf mijn auto aan een vriend. Mijn moeder vond het maar niks. Ik was al 34, waarom zou ik alles opgeven?"

Nicole: "Ik had zeven keer een hersenschudding gehad en drie keer een whiplash, daardoor had ik vaak rug- en schouderklachten. Mijn collega's in de Filipijnen zeiden dat ik massages moest nemen. Dat hielp zo goed dat ik besloot een cursus te volgen in Thailand. Daar heb ik Manuel ontmoet."

"In Amsterdam kreeg ik mijn laatste whiplash. Ik werkte na mijn tijd in de Filipijnen bij Simavi als persvoorlichter en zou naar Ghana gaan met journalisten. Het werd het ziekenhuis in Amsterdam, met de ambulance. Mijn neuroloog zei dat ik geen medicijnen

moest nemen, maar elke dag wat koffie moest drinken en veel therapeutische Thaise massages moest nemen tegen de hoofdpijn. Het was handig dat Manuel dat kon doen."

Manuel: "Nicole zat bij mij in de klas. We vonden elkaar meteen al leuk. Ze vroeg of ik naar Amsterdam kwam."

Nicole: "Dat was in 2009. Het is pas iets geworden toen we samen de business begonnen. Ik deed het eerst naast mijn baan, maar door dat gedoe met die whiplash ben ik daarmee gestopt."

Manuel: "Toen ik naar Amsterdam kwam, was mijn geld bijna op. Het enige wat ik had was zeshonderd euro in contanten."

Nicole: "Ik had een studieschuld van tienduizend euro, maar ik had wel wat spaargeld van een vorige baan bij IBM en die bij Simavi. Dat geld van Manuel zat in een tas die ik op mijn fiets had laten zitten. Die was natuurlijk weg."

Manuel: "We begonnen met één leerling, toen twee, toen vier en ga zo maar door. Vorig jaar hebben 200 leerlingen een opleiding tot masseur gevolgd en 1500 mensen een workshop gedaan."

"We werkten vanuit huis, de ene helft van het huis was studio, in de andere helft woonden we. Sinds kort hebben we dan een ruimte gehuurd in een nieuwbouwwijk. In eerste instantie dachten we dat het te duur zou zijn."

Nicole: "Uiteindelijk bleek het toch heel erg mee te vallen. Bijna al ons geld zit in de inrichting en de vloerverwarming."

Manuel: "Na een workshop gaat tien procent van de klanten een cursus bij

ons volgen. Ik houd mezelf niet bezig met hoeveel klanten we hebben. Ik beschouw mezelf als een boeddhist. Ik geef niets om geld. Als je gelooft in wat je doet, komt het wel goed. Het is karma."

Nicole: "Sinds kort hebben we ook twee partners die investeren."

Manuel: "Zij waren in Spanje eigenaren van een tandheelkundekliniek. Ze kwamen bij ons omdat ze een Thaise massage wilden en zijn in Amsterdam gebleven. De tandheelkundekliniek hebben ze nog steeds, maar laten ze over aan zaakwaarnemers."

Nicole: "Ik denk dat de crisis goed voor ons is. Als je baan op de tocht staat, heb je stress en is er de behoefte om in balans te komen. We hebben ook leerlingen die ontslagen zijn en hier een opleiding komen doen tot masseur."

Manuel: "Nicole heeft niets nodig. Ze koopt weinig kleding of dure spullen. We gaan één keer per jaar twee maanden naar Thailand: een maand re-

laxen, een maand bijscholing. We leven dan *the Thai life*. Een logement kost tachtig euro voor een maand, aan eten ben je zeven euro per dag kwijt. Eigenlijk zijn die vliegtickets en cursussen het enige waar we geld aan uitgeven."

Nicole: "Toen ik op de Filipijnen zat, leefde ik van een lokaal salaris, 150 euro in de maand. Door al dat reizen had ik op een gegeven moment maar één koffer. Daar zat alles in wat ik nodig had. Daar kan ik mee leven. Alleen mijn fotoalbums zijn me dierbaar. Hier of daar, dat maakt me niet uit. Als ik in Nederland ben, let ik ook niet op de prijzen bij Albert Heijn."

Manuel: "Wat ik raar blijf vinden, is dat Nicole afspraken maakt met haar vrienden om over twee weken te komen eten. Maar als je een bedrijf hebt, moet je natuurlijk wel kunnen plannen."

"Wat dat betreft is het wel goed verdeeld. Ik ben van de ideeën, Nicole zorgt dat het er komt. En één van onze nieuwe businesspartners is heel goed met investeringen."

Nicole: "De bonnetjes gaan trouwens in de koektrommel. Onze boekhouder mailt op een gegeven moment dat hij ze wil hebben. Dan zet ik iets stoms op televisie op en ga ik ze niet en schrijf ik erbij waar ze van zijn."

"Omdat we zo samenwerken, hoeft Sara niet naar de crèche. Dat vind ik heel fijn."

Manuel: "Af en toe kijk ik terug, naar met hoe weinig we zijn begonnen. Daardoor voel ik me dankbaar. Als je alleen bent gericht op meer en meer, word je maar hebberig."

'Omdat we zo samenwerken, hoeft Sara niet naar de crèche. Dat vind ik fijn'